

Spil. Fæster jeg saaledes Blikket paa de Punkter, som for mig staa som de afgjort vigtigste — det kan jo være, at andre Punkter ere vigtigere for Andre, — men for mig staa som de afgjort vigtigste de Punkter, som angaa vort Forsvarsvæsen, saa er jo det ærede Flertals Grund til ikke at gaa ind paa dem, at det betragter dem som Dele af den Plan til overordentlige Foranstaltningers Fremme, hvorom Striden dreiede sig i forrige Samling, og som endnu fremtræde uden at være ledignede af det, som fra Flertallets Side er blevet paapeget for at gaa ind paa nogen af dem, nemlig en overordentlig Skat. Nu deler jeg, som bekendt, ogsaa den Opfattelse, at naar vi skulle gaa til en større overordentlig Udvidelse af vort Forsvarsvæsen, som kræver store Udgifter, skulle vi ogsaa gaa til at søge tilsvarende overordentlige Indtægter gennem Skat paa Formue og Indtægt, men det forekommer mig, at det, som her er forlangt, ikke gaar ud paa at skabe noget Nyt eller noget meget Storartet, men gaar ud paa at forbedre, at styrke de Forsvarsværker, som vi have — for nærmere at betegne det, de nuværende Søforter — at fuldsøre Bygningen af de Krigsskibe, som ere paabegyndte, og at anstaffe Skibs ikke til nye Forsvarsværker, men til Brug for dem, vi allerede have. Nu staa det for mig, som om dette kun meget uegentlig kunde kaldes overordentlige Forsvarsforanstaltninger, og at man saaledes der ikke er saa berettiget, som man var i forrige Samling med Hensyn til, hvad der da blev foreslaet, til at kræve, at man for at gaa ind derpaa skulle sætte noget Stort i Fare og i Døve, al den Stund det ærede Flertal alligevel ikke vil have Theatret ophævet, men netop bibeholdt som Statsinstitution, og al den Stund den foreslaede Foranstaltning med Theatrets Lukning og eventuelle Droning senere vilde blive mindre kostbar, end hvis man bevilgede det høist Fornødne for at holde det gaaende. Naar man saa fra den Side har ment, at det vilde være en god Løstestang til at fjerne enten en Minister eller Ministre fra Labouetterne, er jeg bange for, at Udsalbet vil vise, at det netop er en meget uheldig Løstestang, man der har faaet fat paa. Men paa den anden Side staa det saaledes for mig, at, naar man fra det andet Thing eller fra Mindretallets Standpunkt her struer et slikt Spørgsmaal som det om de meget omtalte Stiftsmiblers

Stilling paa eller Ikke-Optagelse paa Finansloven op til en betydelig Hvide, saa tror jeg heller ikke, at dette Punkt bør betragtes som Noget, det var værd at føre os ind i en alvorlig konstitutionel Konflikt for. Det hører ikke til de Ting, som gjøre Brud paa eller berøre det saa meget omtalte Normalbudget, som man mener ikke maa røres, al den Stund det vedrører en temmelig ny Foranstaltning af den ærede Minister. Ligeledes staa det for mig, som om man fra denne Side ikke gjør Ret i at opskrive til et stort Stridspunkt Spørgsmaalet om Skolelærernes Lønningstillæg, thi det kan dog vistnok ikke have en saa overordentlig Betydning, under hvilken Form dette i sig selv meget nødvendige Tillæg gives for et Aar. Om en hel Del andre Punkter skal jeg ikke tale. Kun saa Meget vil jeg sige, at jeg ikke tror, at det vil være til Ære hverken for Regjeringen, Landsthinget eller Mindretallet her i denne Sal, om det skulde komme til at staa i Historien, skrevet af den ubestikkelige Historikfæder, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) igaar nævnte for os, at sliige Spørgsmaal som Kronborg Amtstue og andre af lignende Bestaffenhed skulde have ført os ind i en ulykkelig og maaske uløselig konstitutionel Konflikt. Naar man nu fra begge Sider med saa stor Sikkerhed for ikke at sige Driftighed taler om, hvor let man har ved at paatage sig Ansvar for, hvad der vil komme, idet man siger, at man bare skal staa fast, at man skal kæmpe Striden ud, føre Striden til Ende, saa skal jeg ærlig indrømme, at jeg ikke forstaa denne Tale. Det staa for mig saaledes, at vi ikke have noget som helst forfatningsmæssigt Middel til at komme til en god og taalelig Ende paa denne Sag, her er Tale om, end en endelig Overenskomst mellem de forskjellige Afdelinger i den lovgivende Mynighed. Hvorledes man end ellers vil betragte den Stilling, som de to Thing indtage til hinanden, hvorledes man end ser paa deres Ligeberettigelse, saa tror jeg ikke, at det kan negtes, at det er en afgjort Kjendsgjerning, at der ikke kan komme nogen Lov ud, hvis det ene af Thingene udelukkende staa paa Sit, — en Lov kan forhindres derved, men en Lov kan ikke komme ud, alene ved, at hvert Thing staa paa Sit, men kun ved, at de enes derom — og sølgelig heller ikke nogen Finantslov.

Naar den ærede Rigsdagmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) igaar omtalte tidligere Fællesudvalg og, desfor jeg ikke tager feil, førte den Anke over dem, at de kun altsfor meget havde været tilbøielige til at træffe Overenskomster og komme til Enighed, saa at de endog ikke havde betænkt sig paa at offre Ministerier for at opnaa denne Enighed, saa synes det mig at være en mindre berettiget Anke. Det kan jo gjerne være, det skal jeg ikke benegte, at det kan betragtes som et meget dyrebart og kostbart Offer at offre et